

til, forsaavidt der ikke havde fundet en Afslø-
ning Sted af Vegt og Arbejde til Kir-
ken, da at forlange de fornødne Arbejder
som Kjørfler osv. udførte af Sognets Be-
boere; men det er naturligt, at jeg ikke her-
skal gaa ind paa at antyde, hvilke Grændser
man kunde sætte for Forpligtelsen. Alt det,
der er kommet frem, og som er anført baade
af mig og den ærede foregaaende Taler, vil
vistnok have overbevist det høie Thing, om,
at dette er et Lovforslag, der maa underkastes en
meget alvorlig Prøvelse for at udfinde den
Vej, som det maa være tilraadeligt og for-
sværligt at gaa. Men idet jeg nu har sluttet
dette som en almindelig Bemærkning, skal jeg
tillade mig endnu at tilføie nogle enkelte Gr-
indringer med Hensyn til Lovforslaget til mul-
lig Afbenyttelse i alt Fald af det Udvalg, der
maatte blive nedsat. Det hedder i Lovforsla-
get, at ved det Syn, som afholdes i Genhold
til Bestemmelserne i Loven af 1861, kan det,
hvor Omstændighederne kræve det, bestemmes,
at Vandet skal afledes ved Draining eller paa
anden hensigtsmæssig Maade. Ligesom den
ærede sidste Taler saaledes er ogsaa jeg standset ved
dette Udtryk, at det er Synet i Genhold til
Loven af 1861, der skulle tage Bestemmelse
i saa Henseende; thi jeg tror rigtignok ikke,
at der er nogen Klarhed deri. Det lader
sig ikke gjøre, hvor der er Spørgsmaal om
en Forankalning som den at foretage en
Draining af en Kirkegaard, som mulig kan
være af stort Omfang og Betydning, at blive
staaende ved, at de to bygningssyndige Mænd,
som under Provstens Ledelse afgive Synet,
skulle tage Bestemmelse derom; men jeg maa
gaa noget videre. Jeg maa nemlig bemærke,
at naar den ærede sidste Taler mente, at man
dog i alt Fald maatte have Udgang til at
benytte det særlige Syn, som Loven af 1861
i § 33 omtaler, saa tror jeg heller ikke, at
der egentlig kan være Tale derom uden en
ganske særlig Bestemmelse. Jeg skal tillade
mig at bemærke, at denne § 33 fastsætter, at
der enten efter Synets Begjæring eller efter
vedkommende Kirkeieiers Begjæring kan ud-
nævnes et særligt Syn, bestaaende af 3 Mænd,
der udmeldes af Kultusministeriet, som ikke
kan være Gjenstand for Oversyn, og at dette

skal eller kan benyttes i saadanne Tilfælde, hvor
Sagens Besskaffenhed eller Maaden, hvorpaa det
skal udføres, gjør, at man maa erkende, at der
hører en vis Sagkundskab til. Men naar jeg nu
sagde, at man ikke kan holde sig til det, som
den ærede sidste Taler bemærkede, skal jeg an-
føre Grunden, og den er, at denne § 33 ikke
kan anvendes udenfor de Tilfælde, som den
betegner. Paragrafen betegner kun to Tilfælde,
og disse ere for det Første, hvor der er Spørgs-
maal om en Reparation af Kirkebygningen,
og dernæst, hvor der er Spørgsmaal om en
Kirkegaards Omlægning. Vi have altsaa in-
gen Lovbestemmelse, ingen Forskrift i Loven af
1861 om Anvendelsen af et saadant særligt
af Ministeriet udnævnt Syn, uden i de to
her nævnte Tilfælde, og det vil derfor under
de yderligere Forhandlinger i Anledning af
Lovforslaget være fornødent at sørge for, at
Bestemmelsen i § 33 bliver udvidet saaledes,
at den vil kunne anvendes i det her omhand-
lede Forhold. Dette var min ene Hovedbe-
tragtning. En anden almindelig Bemærkning
er den, at det hedder i Lovforslaget, at det
skal paalægges Tiendeieeren. Jeg tror
just ikke — det er kun en mindre Bemærk-
ning — at det er saa heldigt at tale om, at
det er Tiendeieeren, der skal gjøre det. Me-
ningen er ganske bestemt den, at det er Kirke-
eieren, og jeg tror, at det er rigtigt at be-
nytte netop dette Udtryk, fordi vi med Hensyn
til Begrebet „Kirkeieer“ have en gjennem
Lovgivningen fastslaaet Bestemmelse om, hvem
der menes med dette Udtryk, saaledes at man
derved træffer netop det, hvorpaa det kommer
an. Det er nemlig Forordningen af 13de
November 1829, hvor der i § 1 tales om
det Tilfælde, at de tiendepligtige Sognebeboere
selv ere Kirkeieere, og hvor dette Udtryk for-
klares ved, at de selv oppebære Kirkens Ind-
tægter med den sædvanlige Forpligtelse at ved-
ligeholde Kirken. Jeg tror, at det vilde være
ønskeligt at optage denne Betegnelse, og det
ikke alene af denne, men ogsaa af en anden
Grund. Jeg veed ikke, om den ærede
Forslagsstiller har været opmærksom paa, at
Loven af 1861 i § 25 omtaler et Tilfælde,
som vilde gjøre særegne Regler fornødne. Det
er nemlig det Tilfælde, at en Kirke eier sig